

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

Ἀρχιμ. Γεωβάσιος Παρασκευόπουλος
Γεωγ. Θωμάς Παπαγιαννόπουλος
Νικόλαος Παπαχρήστου
Γεώργιος Σωτηρόπουλος
Ἄνδρ. Παπαγεωργακόπουλος
Θεολόγοι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ & ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ
Ὁρθ. Χριστ. Ἐνωσιν Νέων Πατρῶν
Γραφεῖα: Γεροκωστοπούλου 60.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ

Ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος θὰ θερμαίνει τὰ στίφη τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου, δύο μεγάλοι μορφαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἱ μορφαὶ τῶν πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, θὰ πρόβάλωσι διὰ τῆς ἑορτῆς αὐτῶν πάντοτε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, συγκινοῦσαι καὶ ἐνθαρρύνουσαι τοὺς ἀγῶνας τῶν Χριστιανῶν κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς εἰδωλολατρίας. Καὶ ὁμολογουμένως δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ ἀνάμνησις τῶν μεγάλων τούτων ἀνδρῶν τῆς Χριστιανισμῶν ὀλοκλήρου, νὰ ἀφίνη ἀσυγκινήτους τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους, οἵτινες γνωρίζουσι τοὺς ἀτρύτους πόνους καὶ τοὺς ἀγῶνας, ὅλων βεβαίως τῶν Ἀποστόλων ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁμῶς, τῶν νῦν ἑορταζομένων πρωτοκορυφαίων, τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ Παύλου—οἵτινες ἐντονώτερον εἰργάσθησαν δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ζωῆς, διὰ τὴν φύτευσιν τοῦ δένδρου τῆς Χριστιανισμῶν καὶ τὴν διατήρησιν αὐτοῦ, καθ' ἃ ἔνε τεύλατο ὁ Κύριος Ἰησοῦς. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν εὐρέθησαν δύο ἀντίθετοι ροπαὶ καὶ προσπάθειαι, αἵτινες φερόμεναι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος ἀπὸ τὰς ἀντιθέτους αὐτῶν κατευθύνσεις καὶ ροπὰς, συνητηθήθησαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος. Καὶ ὁ μὲν εἰς ὁ Πέτρος, διὰ τῆς ἀθανάτου αὐτοῦ ὁμολογίας ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς «Θεῷ μᾶλλον πειθαρχεῖν ἢ ἀνθρώποις» ἐχάραξε χρυσοῖς

γράμμασι, τοὺς κανόνας τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἀνεκτικότητος, ἀπέναντι τῶν ἀντιθέτων στοιχείων τοῦ κόσμου, δεικνύων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Εὐαγγελίου τὸν δρόμον, ὃν ὀφείλουσι νὰ βαδίσωσι ὡς Χριστιανοὶ ἀπέναντι τῶν ἐμποδίων τοῦ κόσμου τῆς ἀμαρτίας, ἐν μέσῳ τῆς ἐκάστοτε ἀντιστρατενομένης ἀντιχριστιανικῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν διάδοσιν τῶν σωτηριῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχῶν.

ὁ δὲ ἕτερος—ὁ Παῦλος—ὁ κατ' ἐξοχὴν τῶν ἔθνων ἀπόστολος τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προκαλῆ τὰ δάκρυα τῶν Χριστιανικῶν ὀφθαλμῶν, λόγῳ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀγῶνας Του διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· ὁ διώκτης τῶν χριστιανῶν τῆς Δαμασκοῦ κατ' ἀρχάς, ὁ υἱὸς τῆς Ἐκστάσεως—κατὰ τὸν ψαλμῶδὸν Δαυὶδ—Ἐκεῖνος ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, λόγῳ τῆς βροντῆς τῆς Δαμασκοῦ, ὡς ἀπανέρχεται ἐπὶ τὴν φωλεάν του, μετὰ κρωγμοῦ συμπίσεων τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ὁ ἀετὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν ἀκούσει τρομερὸν κρότον καθ' ὃν χρόνον ἀμερίμῳ ὅλως διασχίζει τοὺς αἰθέρας τοῦ Οὐρανοῦ.

—Ἦτο καὶ ὁ Παῦλος ὁ ἀετὸς τῶν πατρικῶν του παραδώσεων ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀποίων ἀποτόμως κατεβίβασεν αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ ἐξαπολύσῃ μετὰ ταῦτα τοῦτον τραφέντα διὰ τῶν ναμάτων Του, ὡς παρήγορον ἄγγελον τῆς ἀμαρτωλοῦ ἀνθρωπότητος τό-

σον, ὁσον ἡ καὶ φοβερὸν τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων ἐλεγκτήν. Αὐτὸν ὅστις κατεῖχε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὴν τελευταίαν ἵσως λέξιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης. Ἐκλέγει ὁ Ἰησοῦς τὸν μύστην τῆς ἐπιστήμης ἵνα ἡ Ἐπιστήμη διὰ τοῦ μύστου αὐτῆς— τοῦ Παύλου— λαμβάνη τὴν ἐμπρέπουσαν ἀπάντησιν ἐφ' ὅσον αὐτὴ διὰ τῶν ἀνθρωπογνωστικῶν αὐτῆς δεδομένων, θὰ ἤξιον νὰ ἀκουσθῇ καὶ εἰς ζητήματα πίστεως, ἅτινα παντελῶς διαφεύγουσι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς, καθόσον ταῦτα ἐξυπηρετοῦσι μόνον τὰς ταπεινότερας τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας, χωρὶς καὶ νὰ δύνανται νὰ πληρῶσωσι τὰ κενὰ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν καὶ συναισθημάτων. Αὐτοὶ λοιπὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀποστόλων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶναι οἱ διασκελίσαντες ὡς ἀετοὶ ταχύπτεροι τὸν τότε ἄγνωστον κόσμον, καὶ ἐξαγαγόντες, ἐκ τοῦ σκότους αὐτόν, ὡδήγησαν τοῦτον διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὸ Φῶς τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ὅστις εὐρηται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐφαρμογῇ τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες κατεπορεύθησαν τὸν χιτῶνα τῆς χριστιανισμῶν διὰ τῶν μαρτυρικῶν αὐτῶν αἱμάτων, εἰς τὸν ποταμὸν τῶν ὁποίων ὄχι, μόνον δὲν ἐπνίγη ὁ χριστιανισμὸς ὡς ἠλπίζον οἱ διῶκται του, ἀλλ' ἐξηλθεν ἐκεῖθεν πλέον ῥωμαλέος καὶ γιγαντώδης, ἔτοιμος νὰ ἀντικρύσῃ τὴν μῆνιν καὶ νέων τυράννων νικηφόρος. Καὶ ἡ πίστις αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ ὑποσκελίζουσα πάντας τοὺς ἐναντίους τούτους διὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου, βαδίζει θριαμβευτικῶς διὰ μέσου τῆς διαδρομῆς τῶν αἰῶνων κρημνίζουσα ἡρέμα, καὶ συντρίβουσα ταχέως, πᾶν ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον της, ἕως οὗ ἐπικρατοῦσα μίαν ἡμέραν ἐν ὅλῃ τῇ ἀνθρωπότητι, μὲ ὅλην τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πνευματικότητός της, θὰ ἀποβῇ ὁ τέλειος γνώμων τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλῆς, ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῆς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν τοῦ **Περιοδικοῦ** μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἀντιπρόσωπος ἡμῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Φεσσοῦ-Καρινθίας εἶναι ὁ κ. Α. Κονομῶδης ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῆς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν μας.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Πολλοὶ βλέποντες τὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας σκόφος, ἔστιν ὅτε, κλυδωνιζόμενον καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων τῆς ἀπιστίας, ἀμφιβολίας καὶ αἰρέσεως συστημάτων ἢ συγκροτημάτων βαλλόμενον καὶ ἀναμοχλευόμενον, —σκανδαλίζονται, κλονίζονται, φοβούνται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μέλλον. (Οἱ φόβοι τῶν οὗτοι εἶνε δεδικαιολογημένοι ἢ μήπως τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ζήλου τῶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας ὑπερβάλλει τοὺς κινδύνους καὶ καταποντισμοὺς ἀναπλάττει;— Ὅτι οἱ κινδύνοι οὗτοι εἶνε ἀπὸ τοὺς συνήθειαι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἐκπαλαί διαπλέει καὶ διέρχεται, ἀλλὰ καὶ πάντοτε νικητρία ἀντεπεξέρχεται, — φέρε ἱδρωμένον σχετικὸν λόγον τοῦ Μεγάλου Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔχοντα ὡδε:

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος χαίρειν.... Ἄς προσπαθῶμεν λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὸ βάρος τῆς ἀθυμίας καὶ διασκεδάσω τοὺς λογισμοὺς, οἵτινες ἐσχισμάτισαν ἐν φοβερὸν νέφος μετὰ εἰς τὴν διάνοιάν σου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέκυψαν πολλαὶ ἀμφιβολίαι διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοῦ συγχίζει τὴν διάνοιαν καὶ σὲ κάμνει νὰ λυπηθῆς καὶ ἀδημονῆς; Ὁ ἄγγιρος καὶ ζοφώδης μὲν ὁ ὅποιος ἐνέσκηψε εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει δημιουργήσῃ μίαν νύκτα παντελῶς ἀσέληνον καὶ ὁ ὅποιος κατ' ἐκάστην ἡμέραν καθίσταται φοβερότερος γεννῶν τρομερὰ ναυάγια καὶ ἀφῆνει γενικῶς ὡς ἡ πανωλεθρία τῆς Οἰκουμένης; Γνωρίζω τοῦτο καὶ ἐγὼ, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀντεπῆν καὶ ἐάν ἦλθης, καὶ εἰκόνα ἀναπλάσσω τῶν γενεμένων ἵνα ἀντιληφθῆς σφετέρη τὴν τραγικότητα. Θάλασσαν βλέπομεν νὰ ἀνατηκνῶνται κάτωθεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀδύτου καὶ ἐπιδοκίμας (ἐπιβάτας τῶν πλοίων) κεκρούς ἐπιπλέοντας εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων καὶ ἄλλους νὰ καταποντίζονται, τὰς σκιῶν τῶν πλοίων νὰ διαλύονται τὰ ἴστια νὰ ξεσχίζονται, τοὺς ἴστους νὰ τσακίζονται, τὰς κώπας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ναυτῶν νὰ ἀποσπῶνται τοὺς κεθερνήτας τῶν πλοίων, ἀντὶ διὰ τῶν πηδαλίων νὰ διευθύνωσι ταῦτα, ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων καθήμενοι, ἔχοντες τὰς χεῖρας πεπληγμένας περὶ τὰ γόνατα καὶ μοιρολογούντας διὰ τὴν συμφοράν των καὶ ἀπεγνωσμένως βῶντας, ὀρηγνόντας καὶ ὀλοφουρέμενοι καὶ ἠθρία θαλάσσια (βλέπομεν) πανταχόθεν ἐναντίον τῶν πλεόντων ἐπιτιθέμενα.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν προχωρήσω εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσω πράγματα ἀφθαστα, διότι οὐκ ἔστιν εἰκόνα καὶ ἂν ζητήσω τῶν παρόντων κακῶν, ἠμολογῶ ὅτι διὰ τοῦ λόγου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. Ἀλλ' ὅμως καὶ ταῦτα, καίτοι τὰ βλέπω δὲν ἀποθαρρύνωμαι διότι ἐλπίζω μεγάλως εἰς τὸν κυδορνήτην καὶ προνοητὴν τοῦδε τοῦ κόσμου, ὅστις, καίτοι οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα δύναται δι' ἐνὸς νεύματος νὰ ἐπαναερέῃ τὴν γαλήνην.

Οὗτος συνηθίζει, ὄχι ἀμέσως, οὔτε ἐν ἀρχῇ τὰ δεινὰ νὰ καταλύῃ, ἀλλ' ὅταν ἀβηθῶσι (τὰ δεινὰ) καὶ εἰς τὸ τέλος πλησιάζωσι καὶ εἰς πολλοὺς ἀναφανῆ ἢ ἀπόγνωσις, τότε θαυματουργεῖ καὶ παραδοξοποιεῖ, φα-